

se opět stali terčem kritiky či posměchu. Pavlův záměr je opět zřejmý, tj. zachovat dobré mínění o křesťanském společenství tak, aby bylo schopno oslovovat společnost, která je kolem něj.

Uvažujme proto o Pavlových slovech ke vztahu muže a ženy také pod těmito dvěma zornými úhly.

Pavel Š.

SBOROVÉ INFO ?

Na sobotu **8.11.03** je naplánován termín členského shromáždění. Hlavním důvodem setkání bude posouzení návrhu výboru sboru k prodloužení volebního období členů sboru ve všech služebnostech o další rok, protože k termínu 2.11.03 vyprší všem dosud zvoleným členům jejich mandát.

Sbírky září 2003

Na sbor	2401,00
Misie	632,00
ADRA	1 170,00
spoření	850,00
13.sobota	2 250,00

Narozeniny

Jenda Kurucz	14.10.
--------------	--------

Do dalších let života Ti Honzo přejeme radost v práci, rodině i duchovním životě a ať struny na Tvé kytarě jsou stále naladěny k tónům chvály a vděčnosti života.

© 2003 Mladá Boleslav
Editor si vyhrazuje právo na změnu ceny aktuálního čísla
úměrně jeho rozsahu.

SBOROVÝ ZPRAVODAJ

říjen 2003

6,- Kč

CASD v Mladé Boleslavi

Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.

1J 5,13

JAK TEN ČAS LETÍ

Výročí a jubilea jsou příležitosti k ohlédnutí, kdy nám ti druzí možná více než my sami sobě připomínají, že zase utekl další rok, nebo desetiletí. Ani nevím, jestli se dá říci, že to děláme rádi, protože nostalgie vzpomínek s sebou často přináší směs pocitů, od vděčnosti až k lítosti. První říjnovou sobotu jsme doprovodili k „padesátce“ br. Jendu Kurucze. Pozval nás k hostině, která vždycky způsobí největší radost dětem, ale i „dospěláci“ se rádi obětují. Jenda a Jarka k nám přišli v nejlepších letech s přezdívkami, které jim vymyslela tehdejší vinohradská mládež, a které je proslavily v duchovní rodině široko daleko. Jenda byl „Dědek“, protože již nebyl nejmladší a Jarka, aby se to hodilo, se stala „Babkou“. Jejich rozhodnutí být evangelizačně užiteční je příválo do Boleslavi, o což se tenkrát také zasloužil současný unijní tajemník br. Míra Kysílko, který jim dal vybrat ze dvou tehdejších bílých míst, Ml. Boleslavi nebo Kolína.

Psal se rok 1988, kdy si Jenda s Jarkou řekli ve smíchovské modlitebně své ANO a já s mamkou jsme při té příležitosti již věděli, že to bude po více než čtyřiceti letech, kdy bude naše sborové společenství obohaceno o mladý pár s perspektivou, že přivedou na svět

svět děti, které budou oblažovat umírající sbor. Pro mne to bylo naplnění dávného snu, v které jsem snad již ani nedoufal.

Současnost můžete posoudit již sami. Třetího září to bylo již 15 let, co mezi námi Jenda s Jarkou žijí. Důvod k velké vděčnosti za Boží vedení a za mnohá obdarování je jistě na místě. Kuruczům milý Pán nadělil tři krásné děti, které máme rádi. Jsou to vlastně také trochu i moje děti, protože jsem do té doby nikdy tak blízko dětem nebyl. Představte si ale, jak jsem to já po těch letech dopracoval. Eliška se na mne již začíná dívat svrchu. Nic zlého se nestalo, jen to, že je již asi o půl vlasu větší. Dědka a Babku máme také rádi, nejen proto, že jsme s nimi prožili kus života a oni s námi. Nespojují nás jenom vzpomínky, ale i společná cesta za Ježíšem, kterého jsme se rozhodli následovat. Ne všechno se nám podařilo, ale takový je život. Nejdůležitější je, aby zůstali věrni Bohu i sobě navzájem až do konce. Hlavní myšlenku o „věrnosti“ dostal do vinku Jenda – „Dědek“ v kázání od br. Pavla Böhma právě v den oslav svých kulatin. Platí ale pro nás pro všechny, vždyť je životně důležitá. Údělem nevěrných bude konečná prohra. Díky našemu Dědkovi jsme mohli prožít asi poslední letošní vlahý podvečer u „vohýnku“ spolu s lidmi, kteří přišli za tehdejší vinohradskou mládež zavzpomínat a zazpívat. Je úsměvné vidět tváře bývalých mládežníků protkaných šedinami. Věrným obrazem jejich mládí jsou již zase jejich děti. Hluboká tma nás vyprovodila do našich domovů a my budeme zase jen vzpomínat.

Pavel P.

STRÁNKY, KTERÉ NAPSAL SÁM ŽIVOT

Na louce uprostřed lesa, kdesi vysoko v horách, někde mezi Prachaticemi a Volary, leží asi třicetiletý mladý muž. Den předtím se setkal s jedním zvláštním člověkem. Vyprávěl mu o jedné knize, která obsahuje rady o životě. Vzpomínal na něho a přitom se zahleděl do modrého nebe. Bylo jaro. Vítr proháněl neveliké mraky, takže občas se objevilo i slunce. V té době bylo všude jinde už po sněhu, ale tady v lese, kde byl stín stromů, sníh stále obýval svá místa. Nebyl nový, ale přesluhoval svůj čas. Co to ten člověk povídal, že existuje duchovní svět, rozlišení dobra a zla, satan nebo Bůh? Pokoušel se vžít do toho rozhovoru. Stále si připomínal, že modlitba má velký vliv na cokoli, co chce člověk řešit s Bohem. A to mu stále znělo v uších, když se loučil s panem Reitzem.

Bylo před setměním a domů to byla dobrá hodina. Vítr už vál silněji, takže suchá tráva se ohýbala různými směry, jakoby za ni někdo tahal a zase ji pouštěl. Chvilími to připomínalo velkou řeku, kterou vítr chce vylít z břehů. Došel až na kraj lesa, blízkou vesnici spojovala s lesem březová alej. Byl už večer, stromy jasně ukazovaly kraj cesty a les už splýnul s černou oblohou, nikde nikdo, jen on a jeho myšlenky. Co to ještě ten člověk říkal, snažil se vzpomenout si na to hezké odpoledne u Reitzů. Jakže, ten Duch může změnit lidské myšlení? Vzpomněl si na svou matku, byla nemocná, ležela doma a určitě vzpomínala, kde asi nyní je, co dělá a jak často říká: Jendo, nekuř už ty ošklivé cigarety, to není normální, aby mladý člověk jako ty proležel u gramofonu tolik času a v tom přišerném kouři. S mámou už to nešlo, nemohl jsem jí říct, že kouřím marihuanu, že jsem závislý na cigaretě, určitě by jí to v té nemoci neprospělo. Rozhodl jsem se, že odejdu z domova někam do hor. Dopotomhl mi k tomu také přetržený vztah s mou

do té doby nejsilnější láskou. Bylo by toho asi moc na toho Boha, kdybych mu to všechno řekl? Možná ani neví, kde jsem a co se děje v mém životě. V duchu jsem si přál, aby ten Bůh byl mocný, aby mě od všeho osvobodil. Když jsem končil svá přání, docházel jsem již k vesnici. Získal jsem podnájem u jednoho „pingla“ z hotelu. Domek nebyl veliký, ale cítil jsem se tam dobře.

Venku bylo zima, když jsem vyšel ven, zapálil si cigaretu z poslední krabičky, kterou jsem našel v tašce a zahleděl se před sebe. V těchto místech byl krásný výhled na celou vesnici a přilehlé lesy. Mezi tím se vyhoupl měsíc a lehce ozářil krajinu jako kdyby na ni někdo svítil z povzdálí. Začal poletovat sníh. Asi poslední. Možná by mi mohl umožnit nový vztah. Znal jsem jednu rodinu křesťansky založenou. Pravidelně chodili slušně oblečeni do jednoho domu. Uctivě se zdravili s těmi, kteří tam přicházeli. Ženy zářily čistotou a voněly vůní domova. Jejich oblečení mělo příjemné barvy. V duchu jsem si moc a moc přál být v jejich blízkosti. Slyšet jejich hlas a vidět jejich smích. Ten Bůh nedělá rozdíly. V duchu jsem si představoval, jak slavnostně procházím vchodem se svou rodinou, kde stojí lidé pod nápisem modlitebna a dívají se na mne. Neměl jsem však odvahu ani sebevědomí, abych si mohl tyto myšlenky přivlastnit. Díval jsem se před sebe a v duchu si přál, abych mohl taky někdy žít jako člověk, který definitivně skončí se svým smutkem a najde svou opravdovou lásku. Možná je to cesta, jak v životě začít znovu. Vzpomněl jsem si na měsíce trápení a absolutní neschopnosti zapomenout. Na večery se svými přáteli při společném požívání marihuany a tápání po zdravém sebevědomí. Tam se zrodila myšlenka opustit Prahu a s ní i život, kde jsem vyrůstal sám se svými nedokončenými životními příběhy...

Pokračování příště.

Honza Kurucz

casdmb@opro.cz

než pohané (a tento důraz je platný ve většině Pavlových listů!). Víme, že Pavel byl nejen teolog, ale také praktik.

3. V centru slova „hypotassomai“ (podřizují se) je slovo „taxis“ (pořádek)!

Jak dosáhnout toho, aby dvě osobnosti, každá jiná, ale přeci obě rovnocenné, dokázaly jít stejným směrem bez sporů a hádek? Pokud jde vše hladce, není třeba nic řešit. Jako dvě rozumné bytosti se přirozeně shodnou na tom, co je správné a dobré, ať návrh vejde od muže či od ženy. Ale muž a žena po pádu do hříchu nejsou dokonalými bytostmi. I když věří v Boha, hřích mistry získává vládu nad jejich dobrými úmysly a nesobeckostí. A tak vznikají problémy, patové situace, kdy ani jedna strana nechce ustoupit. Pak je třeba stanovit, kdo bude mít rozhodující slovo. A to ap. Pavel ze své autority dělá, když říká: Bude to muž, kdo bude muset rozhodnout co dál, a žena to má v takovém případě přijmout.

Znamená to, že žena je na tom hůře? V žádném případě! Protože o muži je řečeno, že má milovat svou ženu (a tento příkaz Pavel opakuje v našem oddíle třikrát, viz v. 25.28.33). Jak moc ji má milovat?

1. Jako své vlastní tělo, viz v. 28. A to je velmi silná láska! Znáte snad někoho, kdo nemá rád sám sebe? Vždyť i Kristus říká: „Miluj bližního svého, jako sám sebe“ (Mt 19,19). Možná se ale zeptáme: Je tento výrok soběstředný z hlediska muže? Odpověď zní: nikoliv! Je přece psáno, že ti dva budou jedno tělo (viz v. 31).

2. Jako Kristus miloval svou církev, viz v.25. Jak moc ji Kristus miloval? Tak silně, že se sám za ni vydal (ČEP: „obětova!“). Co to znamená v důsledku? Všechno co měl, dal církvi (lidem), nic si nenechal, naprosto nic. Dokonce ani svůj vlastní život! Je toto něco menšího než podřízenost? A takový má být vztah muže k ženě.

Po kom chce Bůh víc? Pavel říká: V poddanosti Kristu se podřizujte jeden druhému. Jak muž, tak žena se musí něčeho ve svém životě vzdát, nežít sami sobě, mít

Boha na prvním místě. Jen tak je možné jít touto cestou.

Já osobně chápu smysl našeho studovaného oddílu takto: bude-li plně uplatňován princip z v. 21, tj. muž i žena budou žít v bázni Kristově, pak není třeba zvlášť klást důraz na to, že ženy se mají podřizovat mužům a muži milovat své ženy, protože vztah ke Kristu se bude automaticky a přirozeně promítat do vzájemného vztahu muže a ženy v manželství. To, co zde Pavel píše, je praktické slovo pro nezralé a problémové křesťany v Efezském sboru a potažmo v každém dalším sboru s podobnými problémy. Jsme-li zralí křesťané, mám za to, že pro harmonické manželství plně stačí v. 21: **Podřizujte se navzájem v bázni Kristově.**

Pozn. 1 Mají se ženy podříditi mužům či muži vydat svým ženám vždy a za všech okolností? V žádném případě! Jaký je princip Písma? Sk 5,29: Petr a apoštolové odpověděli: „Boha je třeba poslouchat, ne lidi.“ Tedy: je-li něco v rozporu s tím jak chápou Boží vůli, pak mám nejen právo, ale i povinnost neuposlechnout. A nad tím vším je zákon lásky. Kdo má uši slyš :-)

Pozn. 2 Bezprostřední kontext našeho textu hovoří o dvou dalších typech vztahů:

Ef 6,1-4: To, co je zde řečeno o vztahu dětí a rodičů, platí stále, ale pokud bychom si představili harmonickou a dokonalou rodinu, pak si myslím, že tato slova by pro ni byla zbytečná, protože v takové rodině je pro děti samozřejmá poslušnost a pro rodiče samozřejmá láska, trpělivost a respekt k dětem.

Ef 6,5-9 pojednává o vztahu otroka a Pána. Každý dnes uznává, že otroctví je něco špatného. A přesto zde Pavel otroctví neruší, ale dává oběma stranám lekci pokory. V dané době a dané situaci by společnost nebyla schopná přijmout, kdyby Pavel řekl: otroci, opusťte své pány a vy páni, s tím musíte souhlasit. Důsledkem takového výnosu by byly opět hádky, nespůry a křesťané by

<http://casd.mb-net.cz>

<http://casd.mb-net.cz>

casdmb@opro.cz

Biblický pohled na vztah muže a ženy 4. část

Dnes začneme novozákonní část našeho malého cyklu studií o vztahu muže a ženy, a to textem Ef 5,21-23.

Ef 5,21-33

21 Podřizujte se navzájem v bázni Kristově

22 ženy svým mužům jako Pánu,

23 protože muž je hlavou ženy, jako i Kristus je hlavou církve, on, spasitel těla

24 Ale jako je církev podřizována Kristu, stejně tak i ženy mužům ve všem.

25 Muži, milujte ženy, jako i Kristus miloval církev a sám se za ni vydal,

26 aby ji posvětil, když ji očistil obmytím vody a slovem,

27 aby si připravil slavnou církev, bez poskvrny, vrásky a čehokoliv podobného, ale aby byla svátá a bez úhony.

28 Takto jsou muži povinni milovat své ženy jako své vlastní tělo. Kdo miluje svou vlastní ženu, miluje sebe.

29 Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale žije v ní jako stará se o ně jako i Kristus o církev;

30 vždyť jsme údy jeho těla

31 proto opustí člověk otce i matku a bude připojen ke své ženě a budou ti dva jedno tělo.

32 Je to velké tajemství, které vztahují na Krista a na církev.

33 Avšak i vy, jeden každý z vás ať takto miluje svou ženu jako sám sebe a žena pak ať má před mužem úctu.

Nejdůležitějším veršem a základem této Pavlovy diskuze nad úlohou ženy a muže je hned první verš našeho textu a to **v. 21**. V něm čteme, že muž i žena se mají jeden druhému (ř. allelois = vzájemně) podřizovat, tj. nejen ženy mužům, ale stejně tak i muži ženám! A tuto základní tezi pak Pavel dále rozvíjí. Něco jiného však říká o ženě a něco jiného o muži. *Proč?*

Muž i žena jsou stvořeni jako vzájemně komplementární doplňky. Fyziologicky i psychologicky jsou odlišní, jedineční, ale nejlépe jim je ve vzájemném vztahu (viz Gn 2,24 a Ef 5,31 „budou jedno tělo“).

U ženy zde Pavel jen opakuje to, co je řečeno ve v. 21, tj. důraz na podřízenost muži, ale u muže přidává navíc důraz na lásku k ženě.

Proč apoštol pokládá za nutné takovýmto způsobem dále rozvíjet to, co je tak jasně řečeno ve v. 21?

Pro správné pochopení textu je třeba si uvědomit několik skutečností:

1. Stále nejsme ve stavu dokonalosti. I po Kristově příchodu žijeme ve světě hříchu, kde i přes všechno naše úsilí vládne sebezprosazování, sobectví a neochota se podřizovat a odpouštět si, a to i v manželském svazku muže a ženy.

2. Pavel vždy píše své listy do konkrétní situace. Tento list je adresován do **Efezu**, města, kde byl uctíván kult Velké Matky a chrám bohyně Artemis a kde se tedy prosazoval kult ženy. Podle Marcuse Bartha bylo toto město více než kterékoli jiné označováno jako bašta a zástíta ženských práv. Můžeme se právem ptát, jak asi vypadalo shromáždění věřících v Efezu? Ženy se zde pravděpodobně cítily důležitější než muži a muži si nechtěli dát líbit nadřazenost žen. Všichni, jak muži, tak ženy, chtěli do všeho mluvit, a to nevyhnutelně přinášelo hádky, nesoulad a problémy. Tomu chce Pavel zabránit, a proto všechny jeho zde uvedené rady jsou pastorační s cílem za každou cenu zachovat soulad a řád bohoslužebného života i života soukromého, aby nikdo nemohl křesťany nařknout, že žijí hůře

Náše letní návštěva sboru Z Wisconsin.

Zvenku sbor vypadal pěkně, ani velký, ani malý. U dveří nám usměvavá paní podává program. Ptám se jí, kde je sobotní školka. Posílá mě o poschodí níž. Mají tu čtyři školky, rozdělené podle věku dětí. Mému synovi jsou tři, a tak jdeme do té pro nejmladší. Paní učitelka to s dětmi umí. Nejdříve se zpívá. Jsou to jednoduché dětské písničky. Ke každé písničce děti dostanou nějakou rekvizitu, která se pojí k dané písni (duhu, plyšové zvířátko, masku sluníčka apod.). Texty písniček jsou jednoduché, aby jim děti rozuměly. Oslavují v nich Ježíše jako Stvořitele a Pána. Pomocí flanelu paní učitelka vykládá jednoduchý misijní příběh o malé holčičce a jejích rodičích, kteří neznají Pána Ježíše. Na příběh navazuje dětská sbírka, písnička k modlitbě a modlitba. Po modlitbě následuje biblický příběh, který děti pomáhají zobrazovat na flanelu. Jsou obdivuhodně hodné, protože měly možnost pohybu. Nakonec zní zase jednoduché písničky.

Po sobotní škole už na nás čeká Vlastík, který si pochvaluje učitelku sobotní třídy, ve které byl (dobrá sobotní škola v USA je velice řídký jev).

Jdeme spolu do bohoslužebné místnosti. Je přestávka a spousta lidí se nás se zájmem vyptává, odkud jsme a jestli patříme k těm knižním evangelistům. Pastor je veselý člověk. Na začátku všechny vyzývá, aby se navzájem pozdravili s těmi, se kterými se pozdravit nestihli. Lidé se zvedají a navzájem se vesele zdraví. Paní vedle mne prozrazuje, že je z Německa. Na začátku bohoslužby vedení sboru pověřuje do diakonské služby dva muže. Modlí se spolu a čtou pasáž z knihy Timoteovi o diakonech. Pak se všichni muži vpředu (starší sboru, kazatel...) objímají. Je vidět, že mají mezi sebou oprav-

du vřelé vztahy. Následuje památka večere Páně. Probíhá to opravdu posvátně. Celý sbor na mne působí jako velice živý, lidé se tam mají opravdu mezi sebou rádi.

Po společném obědě odcházíme velice povzbuzeni. Mám z toho velkou radost, že jsou v Americe sbory, které jsou živé (nemluví o problémech, o těch nevím, ale myslím si, že i tam určitě existují).

Renka H. - USA

Výnimočný názorný príklad proroka Jonáša

*Znárodnenie zodpovednosti za prijaté
Božie slovo na príklade proroka Jonáša*

Pre lepšie pochopenie Božej vôle, Božích požiadaviek na nás, žiakov a otrokov Ježíša Krista, bolo nám dané výnimočné znamenie proroka Jonáša - Mat 12:39. Boh Otec nám dáva didaktickú pomôcku - znázornenie, názorný príklad na prorokovi Jonášovi, o tom, že prijatím slova Božieho sa stávame majiteľmi, vlastníkami, správcami Božieho slova a preto tiež plne zodpovednými za uskutočnenie obsahu prijatého Slova, ktorý je (ten obsah slova, tá vec obsahu slova) súčasťou Ducha Božieho a záujmom, konkrétnym úmyslom Ducha svätého v súvislosti s našou osobou.

Pre našu dušu nie je nič tak slávne a vzácne významné, než prijímať Božie slovo do osobnej správy. Toto vždy musíme mať na vedomí, že sme sa takto stali správcami Božích vecí, Božieho záujmu a preto sme tiež zodpovední za správu vecí. Vec bola nám zverená v slovej forme preto, aby prostredníctvom našej osoby boja zjavená vo fyzickej podobe hmotného sveta tak, že prejavujeme svojho ducha. Človek môže slobodne svojho ducha prejavíť, alebo neprejavíť, avšak vždy sa bude za to zodpove-

dať Bohu. Prejavovať službu Bohu je pre nás veľká česť, je to služba za veľmi hodnotnú odmenu, ktorá je naša sláva, ktorá je tiež Slávou Bohu. Pre tento veľmi veľký význam je tiež veľmi veľká zodpovednosť našej osoby za zjavenie zverenej veci, jej fyzické uskutočnenie. My, slobodní otroci Ježiša Krista, prejavujeme svojho ducha nezavineným spôsobom, takto sa stávame pre Boha užitočnými. Alebo neprejavujeme svojho ducha, resp. prejavujeme ho zavineným spôsobom, ktorým sa stávame pre Boha neužitočnými, resp. škodlivými. Teda slobodne môžeme byť takými, ktorí sú buď

—prospešní pre uskutočňovanie Božieho plánu so zemou a životom na nej;

—neprospešní;

—škodliví, poškodzujúci realizáciu Božieho plánu.

V každom prípade človeku náleží spravodlivá odmena, za svoje úsilie v prejave svojho ducha, podľa miery užitočnosti, resp. neužitočnosti. O tom nás poučil náš Pán Ježiš Kristus slovami: „Hovorím vám, že z každého neužitočného výroku, ktorý povedia ľudia, budú sa zodpovedať v súdnom dni, lebo podľa svojich slov budeš vyhlásený za spravodlivého a podľa svojich slov budeš odsúdený“ - Mat 12:36,37

Pre závažnosť týchto slov sa nám mnohým to zdá neuveriteľné, farizejský pochybuje, lebo nechápeme.

Práve pre uľahčenie porozumenia týchto skutočností a zákonitých vzťahov medzi nimi bolo nám výnimočne dané jedno znázornenie (znamenie) - názorný príklad na prorokovi Jonášovi. Preto pozorujeme proroka Jonáša z týchto hľadísk. Duch Boží nám to chce zjaviť počas štúdia určenej úlohy pre Sobotnú školu v 4. štvrtroku .

Znázornenie našich potrieb na príklade proroka Jonáša

Prijímajme Božie slovo s knihy Jonáš pozorne, majme návyk čítať Božie slovo s modlitbou. Božie slovo sa nám tak stane hodnot-

nejším, významnejším, vzácnejším. Keby tomu tak nebolo, stálo by sa naše povolanie k službe druhým, v kráľovstve lásky Božieho Syna, bremenom a nie požehnaním. Prijímanie a odovzdávanie Božieho slova je základným predpokladom nášho povolania. Je to systematický proces učenia sa a vyučovania bratov. Keď hlbšie prenikáme do Božieho ducha jeho poznávaním, spôsobuje nám to radosť v našom postavení na danom mieste povolania. Zároveň, učením sa, viac a viac poznávame význam našej služby Bohu, ktorá je tiež službou pre Jeho synov, našich bratov. Neustálym a systematickým učením stále viac budeme rozumieť Božej vôli, pretože Božie slovo z Písma je pravda. Božie slovo je zdrojom a počiatkom poznania pravdy o nás, ale tiež je prostriedkom, ktorým nám Boh túto pravdu dokonalo a živo predstavuje. Je správne prijímať, aj odovzdávať, pravdu v súvislosti celého kontextu Písma. Je nesprávne a nebezpečné prijímať a odovzdávať určitú pravdu oddelene od celého kontextu Písma. Preto je veľmi dôležitá zvyknúť si čítať Božie slovo ako celok. Jednak z dôvodu správneho porozumenia, ale tiež z dôvodu duchovného zdravia duše, aby sme prijatím Božieho slova čítaním boli denne posilnení. Božie slovo musíme prijímať ako celok, s oboma jeho základnými časticami - racionálnou a emotívnou a takto prijať určitú Božiu moc primeranú na uspokojenie danej potreby Božích synov a prijatť Božiu lásku; láskavosť pre nás a našich bratov. Každá biblická kniha je časťou jedného celku, s ktorým je v súlade, v priaznivom, neodporujúcom vzťahu. Tomu napomáha porovnávanie jednotlivých biblických častí medzi sebou. Čítanie týmto spôsobom má väčší význam, než čítanie jednotlivých kapitol, či veršov, prijaté informácie sú silnejšie, hodnotnejšie.

Preto pri štúdiu knihy Jonáš neobmedzujeme sa iba na niektoré označené verše, ale prečítajme si celú knihu Jonáš viackrát, v kontexte krížových odkazov celej biblie, robme si pritom poznámky, grafický si modelujeme problémy, ktoré robíme takto náornejšími a pochopiteľnejšími.

Pozorujme názorný príklad toho, ako Jonáš prijal Božie slovo, ako ho prejavil, resp neprejavil, aký následok to malo , či bol užitočný, alebo neužitočný a akú spravodlivú odmenu dostal v prípade neužitočnosti a v prípade užitočnosti. Takto poznané pravdy zovšeobecňme a budú nám zjavené zákonitosti Boha, zákonité skutočnosti rozhodujúce pre naše konanie, pre naše prejavovanie svojho ducha s náležitou mierou svätosti, čo znamená, pre naše nezavinené konanie.

Celkom určite - zákonite, to usmerní naše chcenie i konanie a zdokonalí našu mieru užitočnosti pre uskutočňovanie Božieho plánu v tomto čase a na tomto mieste, kde sme boli láskavosťou Boha povolani. S radosťou a vdakyzvdaním Bohu to robme, lebo to je naša sláva a česť, ktorá je aj Slávou Bohu. Jemu, Pôvodcovi všetkého patri všetka sláva, česť a moc a vedenie až na neurčitý čas. Amen!.

Imrich Š.

Milí,

v predminulém ADVENTU jsem si přečetla článek nazvaný „Můj příběh...“. Je adresován dětem, ale já ho posílám nám všem. Kdo jsme ho už četli, čtème znovu a vám, kdo ne, přeji vnímavou mysl. Tak tedy:

„Můj příběh...“

Když náš nejstarší bratr Ondra měl 8 let, dostal od babičky k narozeninám 100 Kč. Měl velkou radost. A protože rád lepil modely letadélek, vyhlédl si jeden, který stál přesně 100 Kč. Rodiče nás od malinka učili dávat ze všech peněz, které dostaneme, desátek Bohu. On se potom postará o to, že zbytek utratíme za dobrou věc, která dlouho vydrží. Ale Ondra 10 Kč dát nechťel. Chyběly by mu peníze a nemohl by si potom koupit model, který chtěl. Ještě cestou domů si v autě s penězi hrál. Ale když jsme zastavili před našim domem – už je nemohl najít. Prohledali jsme celé auto a všechny věci.

Nakonec jsme si vzpomněli, že se během jízdy otevřelo okénko, a tak asi stokoruna vyletěla ven. Maminka říkala, že kdyby dal Ondra „pojištění“, mohl mít teď aspoň 90 Kč, ale takhle nemá nic. A tak místo radosti o narozeninách bylo doma smutno. Když jsme se večer modlili, Ondra řekl, že už raději vždycky „pojištění“ dávat bude. Večer šel tatínek zamýkat dům a na chodníku, kudy mezitím prošla spousta lidí, ležela stokoruna ...Od té doby nikdo z nás nemá problémy s dáváním desátek...

Všichni, kdo jsme byli pokřtěni, víme, o co jde, možná jsme také zakusili na sobě důsledky příjemné a možná i nepříjemné... Tak ještě nakonec verš: Mal 3,6-12

„Já Hospodin jsem se nezměnil, ani vy jste nepřestali být syny Jákobovými. Už za dnů svých otců jste se odchýlili od mých nařízení a nebdali jste na ně. Navraťte se ke mně a já se navrátím k vám,

praví Hospodin zástupů. Ptáte se: „Jak se máme vrátit?“ Smí člověk okrádat Boha? Vy mě okrádáte.

Ptáte se: „Jak tě okrádáme?“ Na desátcích a na obětech pozdvihování. Jste stíženi kletbou proto, že mě okrádáte, celý ten pronárod!

Přinášejte do mých skladů úplné desátky. Až bude ta potrava v mém domě, pak to se mnou zkuste,

praví Hospodin zástupů: Neotevřu vám snad nebeské průduchy a nevyleji na vás požehnaní? A bude po nedostatku.

Kvůli vám se obořím na škůdce, aby vám nekazil plodiny země, abyste na poli neměli neplodnou vinnou révu,

praví Hospodin zástupů. Všechny národy vám budou blahorečit a stanete se vytouženou zemí, praví Hospodin zástupů.

- Eva Š. -